

SCENRECENSIONER

"Mathissen" i Järnvägstunneln under Södersjukhuset

Publicerat i dag. 10:47

SCENRECENSION

Verk: "Mathissen" av Harold Pinter

Plats: Järnvägstunneln under Södersjukhuset

Regi: Rikard Johansson

Text/manus: Mattias Larsson

Medverkande: Tommy Andersson, Nicholas Olsson

Mord, makt och mat. Harold Pinters pjäs "Mathissen" gestaltar ett maktspel mellan två mördare, med komiska inslag. Skådespeleriet samspelar med miljön i en fuktig tunnel under Södersjukhuset.

Harold Pinters "Mathissen" från debutåret 1957 är ett hotfullt litet kammarstycke med inslag av absurd komik. Två män, uppdragsmördare förstår vi så småningom, väntar på en order. Tydligt är de i ett rum under en restaurang. Mathissen upp dit spelar roll i handlingen.

Tantoteaten som hyrt in sig i järnvägstunneln under Södersjukhuset får mycket till skänks av miljön. Tystnaden är total. Det det trånga teaterummets bergväggar dryper av fukt och sitter man inte direkt under vet man inte om vattnets droppande är äkta eller en pålagd ljudeffekt.

Pinters absurda maktspel hör till denna världen, men gestaltas ofta som absurd, eller Beckettskt existentiell teater, med abstrakt, inåtvänt skådespeleri som följd. Rikard Johanssons regi visar (i Thommy Berggrens och "Fastighetsskötarens" efterföljd) att realismen i dessa trängda lägen har betydligt mer att ge.

Skådespeleriet på premiären är ännu en smula trevande, men det givna förhållandet av dominans och underkastelse är detaljrikt och mångbottnat, även om styrkepositionerna då och då skenbart växlar mellan de båda mördarna.

Nicholas Olsson med sin tillbakalutade stil och dominant röst har, det vet bägge, hela tiden överhanden. Han har också (med oroad, grubblande blick) någon vetskap om utgången av dramat.

Den andre, Gus, är en lätt bedagad player med manéren kvar från ett mondänare liv. Inte lika hemmastadd i mordbranschen. Tommy Andersson ger honom små tics av svunnen charmfullhet, och har ett sätt att titta i fjärran som erinrar om många års vardaglig flyktberedskap.

Det blir intressant, även om tunnelkylan efterhand närmar sig benstommen (ta bra på er).

Framför allt visar det sig att humorn i pjäsen inte alls tar skada av den realistiska laddningen: när mathissen dunsar ner med sina egendomligt självklara beställningar är det, som livet enligt Pinter, både helt absurt och alldeles rimligt.

Ingegärd Waaranpera

ingegard.waaranpera@dn.se

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt.